

MỘT SỐ BÀI VĂN HAY MIÊU TẢ NGƯỜI

TẢ BA MẸ

Bài làm 1

*Mẹ ơi thương mấy cho vừa
Ơn sâu nghĩa nặng sớm trưa tảo tần.*

Mỗi dịp đến sinh nhật của mình, em lại nhớ mẹ, thương mẹ nhiều hơn. Bởi vào ngày đó, người đã mang nặng đẻ đau sinh ra em, và vất vả sau ngày đó để nuôi em khôn lớn nên người. Sinh nhật là dịp để em tưởng nhớ và gửi lời cảm ơn đến mẹ: “Cảm ơn mẹ đã sinh ra con.”

Năm nay mẹ em đã ngoài 35 tuổi nhưng trông mẹ vẫn đẹp như các cô gái còn son trẻ. Mẹ em có dáng người nhỏ nhắn, mảnh khảnh. Mái tóc mẹ dày ngang vai, đen óng và rạng ngời thanh xuân. Mẹ có nước da màu bánh mật rám nắng rất khỏe khoắn. Trên má mẹ xuất hiện vài đốm đồi mồi tròn nhỏ nhạt màu, giống hệt cái đồi mồi trên má bà ngoại. Đốm đồi mồi của ngoại đậm hơn, khi mẹ già, chắc cái đốm đồi mồi của mẹ cũng sẽ đậm như của ngoại.

Mẹ em là cô giáo tiểu học. Mỗi sáng, mẹ mặc áo dài, đeo cặp táp, chở em trên chiếc xe đạp sơn màu xanh da trời đến trường. Em thích ngắm nhìn mỗi khi mẹ nghiêng đầu soạn bài bên trang giáo án. Đôi mắt màu nâu dịu dàng và say mê theo từng nét bút. Đuôi mắt khi cười sẽ hằn lên những vết chân chim. Đôi mắt màu nâu ấy thường ánh lên những ảm áp như tia nắng mặt trời mỗi khi mẹ cười vui, khi em làm việc tốt. Đôi mắt ấy cũng chan chứa nỗi buồn và long lanh những giọt nước mắt mỗi khi mẹ buồn lòng vì em phạm lỗi. Mỗi khi mẹ ngồi soạn bài, tay cầm bút, tập trung bên giáo án, đôi môi nhỏ hơi mím lại, mái đầu nghiêng nghiêng, những lọn tóc đen nhánh rũ trên vai mềm mại. Mẹ có bàn tay đẹp lắm. Đó không phải là bàn tay búp măng, cũng không phải những ngón tay ngài viết. Tay của mẹ thon thả với những ngón tay gầy gầy xương xương. Lòng bàn tay vốn dĩ rất mềm mại nhưng luôn ráp vì bụi phấn bảng. Bụi phấn đã theo tay mẹ mười mấy năm mà dường như mẹ có rửa tay bao nhiêu lần cũng không thể sạch hoàn toàn.

Mẹ em là một cô giáo nghiêm khắc, trong tà áo dài thướt tha, dáng mẹ hiền dịu là vậy, mà học trò nào cũng sợ mẹ. Sợ nhưng rất thương. Có lần, mẹ nhận được lá thư anh học trò cũ, báo rằng vì hoàn cảnh gia đình, anh phải nghỉ học lên thành phố mưu sinh, em thấy mẹ rơi nước mắt. Những người học trò ấy sau này lớn một

chút, biết tự bôn ba ra đời, biết tìm cho mình một lối đi, lại tìm về lối cũ thăm nhà cô giáo cũ. Anh học trò có lần đến nhà, giấu trong ngăn tủ một cành hoa hồng. Em hỏi anh làm gì đó, anh cười bảo, “hoa hồng tặng cô, cô nghiêm quá, đến giờ vẫn sợ, không dám đưa tận tay”.

Mẹ về, em chạy ra đón ở ngõ:

– Mẹ ơi, mẹ ơi, anh học trò bỏ một bông hoa hồng trong ngăn tủ, nói là mừng mẹ ngày Nhà giáo Việt Nam!

Mẹ nhìn hai anh em, cười thật hiền và thật hạnh phúc.

Những ngày trời nắng chang chang, mẹ đi dạy về, mồ hôi ướt tóc mai, hai gò má đỏ bừng. Những ngày trời mưa giội từng góc một trong nhà, mẹ phải lo chèn lại cái cửa bếp lỏng lẻo, dùng xô chậu hứng những chỗ giội. Mẹ nấu nước nóng để tắm rửa cho các con. Ngày đông lạnh, ba mẹ con nằm với nhau trên chiếc giường, trong cái chăn thật ấm. Thằng nhóc em của em nhét cái mông của nó vào giữa em và mẹ, cố lấn cho được một chỗ ngay giữa, miệng thì xua em: “Xê ra, xê ra, chật chội quá, chật chội quá!” Em cũng lì, không chịu thua, hai chị em nhất quyết bâu lấy mẹ. Những lúc ấy, ôm chặt mẹ, em thích hít hà mùi hương của mẹ. Mẹ không dùng nước hoa, nhưng mẹ thơm lắm. Một mùi hương rất lạ, dịu nhẹ và ấm áp. Em thấy mình được yêu thương, ngay khi ôm mẹ và nghe mùi của mẹ nhẹ nhàng chui vào mũi, ngay khi bàn tay chùng như không bao giờ thôi rập vì phấn viết bảng của mẹ vỗ về ôm lấy em.

Những đêm mùa đông lạnh, gió rít ngoài cửa sổ, em thường sợ bóng tối, thức giấc nửa chừng. Mỗi lần như vậy em lại quay sang mẹ, gọi khe khẽ, run run:

– Mẹ ơi, mẹ ôm con với...

Mẹ dịu dàng đưa tay xoa đầu em, những ngón tay luồn vào tóc em mân mê từng sợi, nhẹ nhẹ như vỗ về. Ngón tay mẹ còn động đậy giữa những lọn tóc, bàn tay mẹ còn mơn man xoa đầu, là em yên tâm mẹ hãy còn thức, rồi cứ thế bình an mà chìm vào giấc ngủ trở lại.

Mẹ có những mối lo toan của người lớn, nên không phải lúc nào cũng vui cười và dịu dàng được với em. Có lúc em thấy mẹ nằm ở vũng thở dài buồn bã, nhắm mắt để giấu những giọt nước mắt vòng quanh mi. Có lúc em bị đòn đau vì làm bài sơ suất, vì không chịu mở cửa sổ phòng riêng cho thoáng mát như lời mẹ dặn. Những lúc bị la mắng như vậy, em giận mẹ lắm, viết đầy trong quyển nhật ký những lời trách móc. Lớn một chút rồi, em mới hiểu, người lớn thật nhiều gánh lo toan, những tâm sự mà trẻ con không thể hiểu. Và như vậy, thật khó để một người lớn luôn luôn dịu

dàng lắng nghe con trẻ. Em nhớ lời cô nhà văn đã viết thật hay: “Là con nít, đôi khi phải biết thứ tha cho những lỗi lầm của người lớn.”

Em còn nhỏ lắm, và em còn may mắn, vì có mẹ kề bên mỗi ngày, dù là khi dịu dàng ấm áp, hay lúc mắng chửi răn đe. May mắn là khi em còn được có mẹ, được gọi tiếng Mẹ ơi! Mẹ là người bạn lớn, là người dẫn đường, cũng là người duy nhất đủ bao dung đón em vào lòng sau mỗi lần té ngã. Ôm mẹ là ôm cả bình yên.

Sau này em sẽ lớn, mẹ sẽ già đi, lời hứa năm nào em hứa với mẹ, “khi con đi làm rồi, có tiền, con sẽ đưa mẹ đi du lịch khắp thế giới”, lời hứa ấy, không biết mẹ có đợi để em thực hiện được.

Em nghe lời sư ông và cô giáo dạy, mỗi lần soi mình trong gương, em thấy mắt em là mắt mẹ, tóc em là tóc mẹ. Cảm ơn mẹ vì đã sinh ra em, đã cho em một hình hài. Em sẽ trân trọng, nâng niu, sẽ yêu như yêu mẹ, cũng giống như lòng mẹ yêu em.

Chiều nay đi học về, em sẽ ôm lấy mẹ, nhìn vào mắt mẹ và nói: “Mẹ ơi, mẹ biết gì không?” Mẹ sẽ cười, hơi nhíu mày băn khoăn: “Biết gì?”

- “Biết là con yêu mẹ.”

Bài làm 2

Có lẽ khi còn nhỏ ai cũng được nghe câu hát ru, hay những vần thơ: “Con dù lớn vẫn là con của mẹ. Đi hết đời lòng mẹ vẫn theo con”. Em cũng có người mẹ tuyệt vời như vậy – người mẹ luôn yêu thương con mình bằng cả cuộc đời.

Mẹ em năm nay đã ngoài ba mươi tuổi, nước da mẹ không còn được trắng trẻo nữa mà đã ngăm ngăm đen vì vất vả chăm sóc chúng em. Mẹ em không cao lắm, hơi gầy, dáng đi rất nhanh nhẹn. Mẹ có mái tóc nhuộm màu hạt dẻ uốn xoăn các lọn mềm mại sóng sánh như nước hồ. Khuôn mặt mẹ tròn trịa trông phúc hậu lắm. Đôi mắt mẹ hẹp dài, đen lay láy lúc nào cũng long lanh, vui vẻ. Bố em bảo mắt mẹ là mắt lá dăm rất nữ tính và duyên dáng. Sống mũi mẹ gọn và cao nên gương mặt trông rất sang. Miệng mẹ rộng với đôi môi hồng nhạt luôn thường trực nụ cười rạng rỡ. Nụ cười của mẹ ấm áp như nắng ấm mùa xuân làm trái tim em thấy bình yên lạ. Em yêu nhất là đôi bàn tay mẹ. Những ngón tay gầy gò có nhiều mấu xương, làn da ram ráp. Mỗi khi em nắm đôi bàn tay mẹ, một dòng yêu thương mãnh liệt truyền sang giúp em vượt qua tất cả những khó khăn và nỗi buồn. Mẹ em thường ngày ăn mặc rất giản dị. Mẹ thích những đồ rộng rãi, thoải mái. Nhưng khi đi dự tiệc, trông mẹ sang trọng và thanh lịch như một nàng công chúa. Mẹ lúc nào cũng tất bật với công việc nào là

đi chợ, việc nhà, đi làm...nhưng mẹ không bao giờ kêu vất vả hay mệt mỏi. Mặc dù bận rộn nhưng mẹ vẫn dành thời gian cho các con. Mẹ dạy em học, dạy làm những công việc nhà, mẹ chỉ bảo tận tình ngay từ những công việc nhỏ nhất, mẹ bảo phải học tính cẩn thận ngay từ những công việc nhỏ trở đi thì về sau những việc lớn hơn mới có thể làm tốt được. Em luôn nhớ lời dặn của mẹ và cố gắng làm thật tốt.

Em nhớ mãi ngày em mới vào lớp Một mẹ đưa em đến trường, trước hôm đó mẹ đã đưa em đi thăm trường, đêm ngủ mẹ động viên khích lệ để không bị bỏ ngỡ những ngày đầu đi học. Rồi khi biết em viết chữ bằng tay trái, mẹ kiên trì từng ngày luyện viết tay phải cho em. Mẹ cầm tay em nắn nót từng chữ, uốn nắn từng nét để bây giờ em có thể đi thi vở sạch chữ đẹp của trường và đạt giải, tất cả là nhờ mẹ.

Em nhớ một lần em vẫn còn nhỏ, hôm đó các lớp học được về sớm. Em đứng đợi mẹ ở cổng trường thì có một bạn gần nhà rủ em đi bộ về vì trường cách nhà cũng không xa lắm. Như thường lệ, đúng giờ tan học mẹ đến đón thì thấy các lớp đã về hết. Mẹ vội vàng hỏi bác bảo vệ có thấy trẻ nào đợi ở cổng trường không nhưng bác bảo vệ bảo không có. Mẹ hốt hoảng đi tìm em, gọi điện cho bố xem bố có đi đón em không nhưng bố vẫn đang đi làm mà. Khỏi phải nói, mẹ lo lắng đến như thế nào. Mẹ đi tìm khắp các con đường, chỗ mà mẹ hay đưa em đi chơi nhưng đều không thấy. Chỉ đến lúc bố đi làm về thấy em ở nhà rồi gọi điện cho mẹ. Mẹ về nhà trong tình trạng mệt mỏi. Lúc này em vẫn chưa biết mình đã gây ra chuyện gì nên vẫn ngồi im. Rồi mẹ phạt em, đây là lần đầu tiên mẹ phạt em nặng như vậy, em khóc và mẹ cũng khóc.

Em còn nhỏ quá nên chưa biết gì chỉ trách mẹ sao lại đánh mình. Sau này lớn hơn một chút mới biết mẹ phạt em chỉ vì mẹ quá lo lắng cho em, phạt em vì em đã không nghe lời của mẹ. Đến tận bây giờ em vẫn không thể quên được lần bị mẹ phạt ấy. Mẹ à! Con xin lỗi nhé. Lúc đó con chưa hiểu để nói xin lỗi mẹ.

Bài làm 3

Ở trong gia đình em, mẹ là người luôn dịu dàng, chăm chút em từng li từng tí còn bố là người luôn bảo vệ, che chở cho em. Bố cũng luôn dạy em sự can đảm và mạnh mẽ.

Bố em năm nay đã 40 tuổi. Mái tóc bố đã điểm nhiều sợi bạc do bao năm tháng lo lắng, chăm sóc cho gia đình. Bố có vóc dáng cao lớn, khỏe mạnh và vạm vỡ. Trên khuôn mặt vuông chữ điền của bố em thích nhất là đôi mắt rất nghiêm khắc nhưng cũng chan chứa sự bao dung và yêu thương. Bố rất vui tính, hài hước. Bố

thường dạy các con theo một cách rất đặc biệt đó là dùng nụ cười để chinh phục những cái bướng bỉnh của hai anh em.

Mẹ thường bảo trong nhà bố như một siêu nhân đa tài. Bố làm được tất cả mọi việc thật khéo léo từ nấu ăn, giặt giũ, dọn dẹp đến sửa bóng điện, làm vườn, sửa ống nước,... Ở cơ quan, bố là một nhân viên kế toán chu đáo, nhiệt tình và sáng tạo nên được các cô bác rất quý.

Sau buổi chiều đi làm về, bố hay đi đánh cầu lông. Đây không chỉ sở thích của riêng bố mà bố mong muốn em được rèn luyện sức khỏe trong yêu thương. Với em, bố luôn là người truyền cảm hứng để trở thành một người có ích cho xã hội.

Có lẽ em chẳng bao giờ em quên kỉ niệm ngày lớp 1, bố tập cho em đi xe hai bánh. Em còn nhớ rõ khi em tập xe, em cứ trèo lên đạp một vòng là bị ngã. Mỗi lần như vậy bố thường chạy ngay đến bên em, bế em lên rồi bảo: “Con trai cố gắng lên! Bố tin con sẽ làm được mà.” Sau lời nói ấy em có thêm được sự quyết tâm và chỉ vài ngày sau em đã được nhìn thấy nụ cười của bố khi thấy con trai mình đạp xe thuần thục.

Em rất kính yêu bố của mình, người cho em tất cả tình yêu thương. Bố sẽ luôn là “cánh chim cho em bay thật xa.”

TẢ ÔNG BÀ

Bài làm 1

Em lớn lên và sống cùng cha mẹ với ông ngoại ở thành phố. Ông của em vô cùng hiền từ, vui vẻ và năng động. Ông là người tuyệt vời nhất, nên ông cũng là người mà em thương rất nhiều.

Ông của em tên là Phúc, dáng người của ông cũng thế, một người ông phúc hậu, kiểu người hiện đại sang trọng. Ông cao khoảng một mét bảy mươi. Năm nay, ông đã ngoài năm mươi tuổi nhưng đôi lông mày của ông vẫn đen láy. Đôi mắt ông nhỏ, dài, đuôi mắt có vài vết nhăn lúc nào cũng cong lên như đang cười. Ánh mắt ông hiền từ và dịu dàng luôn cho em cảm giác ấm áp như được kê bên cha và mẹ. Hằng ngày ông đến công ty trong bộ vest đen, áo sơ mi trắng thật sang trọng, mang cả giày tây, đeo cái kính rayban có màu vàng lộ ra phần sống mũi rất cao. Chưa hết đâu, ông còn rất lịch lãm với mái tóc bầy ba cổ điển kèm theo hương nước hoa thơm dịu. Râu của ông rất nhiều, rất cứng, không chỉ thế ông có một đôi môi dày màu nâu rất êm ái khi hôn má em. Giọng nói của ông vẫn rất trong trẻo, vẫn rất trù mến. Tuổi ông đã cao, tóc đen đã xen kẽ những sợi bạc, nhưng ông vẫn luôn giữ cho mình một sức khỏe thật tốt. Mỗi ngày ông đều chạy bộ quanh công viên cạnh nhà và cả tập luyện hít đất nên thân thể ông vẫn còn rất cường tráng, đôi tay vẫn chắc nịch như gỗ lim và làn da màu lúa mạch giòn tươi, khỏe khoắn. Những phần cơ của ông rất cứng, em cảm nhận được điều đó khi ông cõng em trên lưng và bước những bước chân rất điềm tĩnh. Những chiều đẹp trời, ông đưa bà nội ra công viên tập khiêu vũ cùng các ông bà khác trong khu phố. Ngắm ông uyển chuyển trong nhịp điệu rộn ràng, em ngưỡng mộ ông vô cùng.

Vào mỗi ngày cuối tuần ông đều dắt em đi ăn gà rán của Texas nằm xéo nhà thờ Đức Bà, đi xem phim ở rạp Galaxy trên đường Nguyễn Du, ông cũng chẳng ngại dắt em đi chơi ở công viên hay đi nhà sách. Mỗi lần đến nhà sách ông đều kê cận bên em, giúp em lựa chọn những quyển sách hay và bổ ích nhất để giúp em có kiến thức học tập, giải trí và các kiến thức về đời sống bổ ích. Nhiều khi ông còn mua cả bộ truyện cổ tích khắp thế giới về để đọc. Sau đó, ông lại kể cho em nghe, xoa xoa cái đầu dễ dàng đưa em vào giấc ngủ như chính mẹ hay ngoại đã từng dỗ em ngủ như thế.

Thế đó, ông ngoại của em không giống ông Bụt trong chuyện cổ tích nhưng rất tuyệt vời, luôn dành những điều tốt đẹp cho em. Ông là ngọn hải đăng luôn luôn chỉ dẫn cho em những lúc cần, gần gũi và chăm sóc em một cách chu đáo. Thế nên em

rất thương ông ngoại, hi vọng ông sẽ luôn có sức khỏe dồi dào để cùng em đi chơi
thật nhiều nơi, cùng nhau sống thật hạnh phúc.

Bài làm 2

Cứ đến dịp nghỉ hè, bố mẹ lại cho tôi về quê. Bước vào trong nhà, một giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên và kèm theo một cái xoa đầu: “Ôi! Đứa cháu yêu của ông đã về, năm nay kết quả học tập của cháu thế nào, có tốt không?” Đó chính là giọng nói của ông tôi đây và cũng là người mà tôi yêu quý nhất trong nhà.

Năm nay, ông tôi đã chín mươi hai tuổi rồi nhưng vẫn còn minh mẫn. Ông không còn khỏe mạnh như xưa nữa mà gầy hảnh đi. Khuôn mặt in sâu những nếp nhăn vất vả. Đôi mắt đã mờ đục, không còn được tinh nữa nên mỗi khi đọc báo thì phải đeo kính, nhưng đôi mắt ấy luôn luôn nhìn tôi với một vẻ trìu mến, hiền từ. Mái tóc ông bạc trắng như cước làm ông giống như một ông bụt có tấm lòng nhân hậu trong những câu chuyện tổ tích bước ra vậy. Đôi bàn tay gầy gầy xương xương, rám nắng, luôn run run mỗi khi làm việc. Nước da không còn hồng hào nữa mà đen xạm đi vì nắng. Răng của ông đã rụng nhiều nhưng nhờ đeo thêm hàm răng giả nên nụ cười vẫn còn tươi. Ông ăn mặc rất giản dị, với những bộ quần áo được may bằng vải thô màu sang và đi đôi dép cao su màu nâu của bộ đội.

Vào những buổi sáng sớm, khi mặt trời bắt đầu từ từ nhô lên sau những dãy núi, màn sương trắng mỏng của ban đêm còn chưa tan hết thì đây là lúc ông tỉnh dậy và cũng là người dậy sớm nhất nhà. Ra sân, ông hít căng lồng ngực tận hưởng không khí trong lành dễ chịu của buổi sáng. Năm nay, tuổi của ông đã cao mà vẫn dậy sớm để tập thể dục. Nhìn động tác ông xoay người, cúi xuống thì mới thấy hồi còn trẻ ông rất dẻo dai và nhanh nhẹn làm sao. Sau khi tập thể dục xong, ông thường làm bữa sáng cho cả nhà. Mặc dù năm nay ông đã chín mươi hai tuổi, nhưng ông vẫn rất chăm chỉ. Ông rất tích cực tham gia các hoạt động xã hội và các chương trình của nhà văn hóa đề ra. Có một lần ông nói với tôi rằng: “Từ hồi còn nhỏ ông đã là một cậu bé rất yêu quý thiên nhiên”. Cho nên ông rất thích trồng cây, chăm sóc cây cảnh những chú sâu tinh nghịch nào mà đến quấy phá khu vườn của ông là ông đi bắt ngay rồi lấy nước tưới cho cây. Cứ mỗi khi rảnh rỗi là ông lại ngồi vót tre hoặc đi cho gà ăn. Vào những buổi trưa hè nóng bức, ông thường lấy chiếc võng, chiếc quạt nan và chiếc đài ở trong nhà ra và tìm những chỗ có bóng râm của cây để mắc võng rồi nằm đu đưa, nghe đài phát thanh, tay phe phẩy chiếc quạt nan. Vào những đêm trăng, ông thường lấy cái ghế mây trong nhà ra hiên ngồi kể chuyện cổ tích cho tôi và một vài đứa trẻ con trong làng nghe. Con cháu nhà mình mà có làm điều gì sai trái thì ông không hề quát mắng, trách móc mà nhẹ nhàng ôn tồn giảng giải, khuyên bảo. Ông rất nhiệt tình khi hàng xóm nhờ một việc gì đó nên mọi người trong làng ai cũng kính trọng và quý mến ông.

Mọi người ai ai cũng chúc thọ cho ông nhưng riêng tôi, tôi sẽ cố gắng học hành chăm chỉ, ngoan ngoãn để làm ông vui lòng, sống lâu trăm tuổi. Tôi rất yêu quý và kính trọng người ông của mình.

Bài làm 3

Cả nhà em ai ai cũng kính yêu bà nội. Bà là người cao tuổi nhất trong gia đình, bà rất hiền từ và nhân hậu.

Bà nội của em năm nay đã ngoài bảy mươi tuổi, cái tuổi của vầng trăng xế muộn gần cuối tháng. Dáng người bà nhỏ bé, gầy guộc. Để đánh dấu những năm tháng qua đi, những năm tháng vất vả đã đè lên đôi vai nhỏ bé của bà, cái lưng bà còng xuống nên mỗi khi đi lại thường phải chống gậy. Hàng ngày bà thường mặc chiếc quần đen và chiếc áo bà ba rộng thùng thình. Bàn chân, bàn tay của bà gầy gầy, xương xương, nổi rõ những đường gân màu xanh dưới lớp da mỏng. Mái tóc bà bạc trắng như cước, óng mượt như tơ. Mái tóc ấy được bà vấn gọn gàng trong vành khăn nhung đen bóng. Nước da trắng hồng của bà giờ đây đã chuyển sang màu hơi nâu và nổi rõ những chấm đồi mồi. Mỗi khi có điều gì vui, bà mở miệng cười tươi càng hẳn rõ vô số những nếp nhăn trên khuôn mặt hiền từ, phúc hậu và để lộ ra hàm răng khắp khênh đã rụng mất vài cái. Thế nhưng bà vẫn luôn bồm bẻm nhai trầu. Bù lại hàm răng khắp khênh, bà lại có đôi mắt tinh tường. Tuy tuổi đã cao nhưng bà vẫn luôn tay, luôn chân dọn dẹp nhà cửa. Những lúc rảnh rỗi, bà thường sang nhà hàng xóm để trò chuyện và thăm hỏi. Bởi vậy, cả xóm ai ai cũng quý bà. Bà luôn khuyên bảo em làm điều hay lẽ phải.

Tối tối, bà thường nhắc nhở em học bài và làm bài. Thỉnh thoảng bà lại kể cho em nghe một câu chuyện cổ tích trước khi đi ngủ. Em có cảm tưởng như bà là một kho chuyện cổ tích không bao giờ cạn.

Em rất kính yêu bà. Mỗi khi nhớ đến bà, em thầm hứa : cố gắng chăm ngoan, học giỏi để bà vui lòng !

TẢ THẦY CÔ GIÁO

Bài làm 1

"Người thầy vẫn lặng lẽ đi về sớm hôm...". Đó là lời bài hát mà tôi rất thích, nó còn gọi về thầy Huy- thầy giáo chủ nhiệm lớp 5 của tôi và là người tôi vô cùng kính trọng. Dù sau này có đi tới đâu, tôi vẫn mãi nhớ về bài học làm người thầy đã dạy.

Thầy Huy mới chuyển về công tác ở trường tôi được một năm. Ngày đầu thầy bước vào lớp thay cho cô chủ nhiệm mới sinh em bé, ai trong lớp cũng hồ nghi về thầy. Một thầy giáo trẻ, chưa có kinh nghiệm liệu có thể dẫn dắt được lũ học trò này không nhỉ? Nhưng ngay buổi đầu giảng dạy, thầy đã khiến chúng tôi rất ngạc nhiên và thích thú. Dáng người thầy dong dong cao trông rất thư sinh nho nhã. Mái tóc cắt ngắn ép sát vào da đầu lúc nào cũng được chải rất gọn gàng. Người ta nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn và đôi mắt thầy chính là một ô cửa sổ như thế. Đôi mắt vừa ánh lên vẻ thông minh, sáng dạ lại vừa hiền từ nhưng cũng thật nghiêm túc. Thầy hay đeo một cặp kính gọng sáng khiến đôi mắt như càng long lanh hơn. Gương mặt xương xương nhưng khá cân đối, gương mặt ấy rất ít khi nở nụ cười, rất ít khi biểu lộ tình cảm nhưng thật ra lại vô cùng ấm áp. Chỉ cần là một ánh mắt âu yếm thầy dành cho chúng tôi, âu đó cũng là một tình yêu thương thầy dành cho lũ học trò này.

Thầy Huy giảng bài rất có sức hút. Lời thầy nói rất nhẹ nhàng mà truyền cảm, đưa lũ học trò chúng tôi bay vào thế giới của tri thức mở rộng. Đôi tay thầy cầm viên phấn trắng, lật giở từng trang sách, thầy giảng bài cứ như người lái đò cần mẫn trước những chuyển dòng ngang đến với bến bờ tri thức. Lời thầy giảng đến bây giờ vẫn còn in dấu ấn đậm nét trong tâm trí tôi.

Là người dạy thay cho cô chủ nhiệm, thế mà chẳng mấy chốc thầy đã chiếm được cảm tình của lũ học trò. Thầy quan tâm tới từng gia đình khó khăn, thầy ân cần chỉ thêm cho những bạn học kém. Chính thầy là người đã bồi đắp tình yêu môn văn cho cô học trò nhỏ là tôi, thầy đã nói rằng chỉ cần có đam mê và nỗ lực thì tất cả đều có thể trở thành hiện thực. Thầy luôn là ánh đèn soi sáng cho mỗi bước đường chúng tôi đi. thầy giảng cho tôi về lẽ sống, thầy truyền cho tôi ước mơ và niềm tự tin tràn đầy. Có lẽ chính nhờ thầy mà tôi có được kết quả như ngày hôm nay. Dưới lớp vỏ

bọc lạnh lùng với gương mặt ít khi nở nụ cười, lại là một trái tim rất ấm áp. Lớp

chúng tôi yêu thầy và kính trọng thầy hết mực. Thầy mãi mãi là thầy giáo đáng mến nhất trong quãng đời học sinh của tôi.

Mấy hôm trước tôi có dịp trở về thăm thầy. Thầy đã già hơn trước nhưng vẫn phong thái của những năm tháng trước kia, thầy lại đem đến cho tôi những bài học sống quý báu. Thầy ơi, dù sau này có bất cứ điều gì xảy ra, con vẫn mãi coi thầy là người thầy con kính trọng nhất.

Bài làm 2

Cho mãi đến tận bây giờ, hình ảnh cô giáo Huyền vẫn còn in đậm trong trí nhớ của em. Cô Huyền, người cô đã dạy em năm học đầu tiên ở trường Tiểu học, năm lớp Một.

Cô Huyền có dáng người thon thả, không mập cũng không gầy, đầy đặn và cân đối. Em không biết chính xác cô bao nhiêu tuổi chỉ biết rằng cô còn rất trẻ, trẻ hơn mẹ em rất nhiều. Hàng ngày đến lớp, cô thường mặc những chiếc áo dài màu nhạt, lúc thì màu xanh da trời hay đọt chuối, lúc thì hồng phấn hay tím cà, cũng có lúc trắng tinh như màu muối biển, rất hợp với dáng hình và độ tuổi xuân xanh của cô. Mái tóc cô đen huyền, óng ả như màu than đá lại mềm mại mịn màng như những sợi tơ luôn buông xõa đến quá vai. Khuôn mặt trái xoan được trời phú cho một cặp mắt trong xanh với đôi hàng mi dày và cong vút. Chiếc mũi tuy không cao nhưng lại rất cân xứng với khuôn mặt. Mỗi lần cô cười trông cô tươi và xinh như đóa hoa đẹp. Hàm răng trắng như mây trời lại được tô điểm bằng một chiếc răng khểnh bên trái khéo miệng làm cho nụ cười vốn đã rất tươi lại càng gần gũi, duyên dáng hơn.

Mỗi lúc cô nói chuyện hay giảng bài trên lớp thì giọng nói cô cất lên nghe mới ngọt ngào làm sao! Khi thì nhẹ nhàng, êm dịu thướt tha như làn gió mát, lúc thì trầm bổng, du dương như tiếng hót chim họa mi, khiến chúng em như lạc vào thế giới của đàn ca. Những buổi học đầu tiên biết bao là khó nhọc. Cô cầm tay từng bạn uốn nắn từng chữ, từng dòng, tập cho từng em phát âm, đánh vần từng tiếng. Những giờ giải lao, cô nắn lại gạch hàng, viết mẫu trong tập cho từng em để chúng em viết được đúng mẫu tự, ngay hàng thẳng lối.

Cứ mỗi chuyến đò qua sông, người lái đò lại quay trở lại, tiếp tục những chuyến hành trình đưa đò với những hành khách khác của mình. Cũng giống như cô giáo tôi vậy, cô đã đưa bao lứa học trò qua sông, hoàn thành nhiệm vụ, trọng trách

của một nhà giáo. Tôi rất yêu quý cô giáo của tôi. Tôi sẽ luôn cố gắng học tập thật tốt để khiến cô có thể tự hào.

Bài làm 3

Năm tháng rồi cũng qua đi, chỉ có thời gian là thước đo tình cảm của con người. Bây giờ tuy đã học lớp 5 - lớp cuối cấp của trường tiểu học, sắp sửa phải tạm biệt mái trường, thầy cô, bạn bè để tiếp bước vào bậc trung học . Nhưng quãng thời gian là năm năm học ở trường, em không sao quên được những kỷ niệm về cô giáo đã dạy em những năm đầu chập chững cắp sách tới trường.

Cô có cái tên rất hay và em cũng rất thích đó là Kim Oanh. Cô là người mẹ hiền dịu nhất trong những ngày em còn học lớp 1. Với dáng người đậm đà, mái tóc xoăn xoăn màu hạt dẻ thì ai cũng nói nhìn cô trông rất xinh. Ẩn dưới vầng trán cao cao thông minh là đôi lông mày vòng nguyệt cầm đối tạo cho khuôn mặt vẻ thanh tú.

Cô thường mặc những bộ quần áo lịch sự, phù hợp với dáng người của mình. Ngày đó, em cứ nghĩ cô giáo phải dễ sợ lắm. Nhưng không, cô đã làm tan biến những ý nghĩ vẩn vơ đó của em. Cô vẫn là cô giáo hiền lành, tốt bụng. Với khuôn mặt tròn, phúc hậu, hai gò má cao cao, lúc nào cũng ửng hồng. Mắt cô đen láy, long lanh với hàng lông mi cong vút. Nhưng đặc biệt nhất vẫn là ánh mắt nhìn trìu mến, bao dung mà cô dành cho chúng em. Mỗi lần không học bài, chỉ cần nhìn vào đôi mắt buồn buồn của cô là bạn ấy hối hận ngay về việc làm của mình. Có lẽ, chính cô là người khơi dậy lòng hăng say học tập của chúng em. Cô Oanh là một giáo viên hăng say trong công việc và hết lòng thương yêu học sinh. Tâm hồn cô là cả một khoảng trời chứa chan bao tình yêu cô dành cho chúng em: Nghe cô giảng bài thì thật là thú vị. Cô giảng rất dễ hiểu, dễ nghe nên chúng em luôn tiếp thu được bài. Vào những giờ ra chơi, cô luôn ngồi lại để viết mẫu và chấm bài cho chúng em. Có những hôm cô còn trao đổi cách giảng bài với bạn bè đồng nghiệp. Nếu bạn nào đọc chưa tốt hay viết chưa đúng thì cô luôn sẵn sàng giúp đỡ. Khi cô đã giảng cho bạn nào thì bạn ấy hiểu ngay. Vào những giờ sinh hoạt lớp, cô luôn nhận xét cho từng bạn và nói cho các bạn cách sửa lỗi sai đó. Có hôm cô nhận xét rất tốt về lớp em và em rất nhớ câu: “Tuần qua, các con đã rất cố gắng để nhận cờ Đội. Cô rất vui vì

không những các con được nhận cờ tốt mà còn nhận cờ xuất sắc. Cô mong tuần này

các con cũng như vậy”. Và khi đó, lớp em vỗ tay rào rào.

Giờ đây khi đã lên lớp năm, mỗi khi có việc cần đi qua lớp cô, cô lại gọi em lại hỏi han. Khi đó, em lại nhớ những giây phút khi còn học lớp 1, được cô yêu thương dạy dỗ. Trong em vang lên lời bài hát: “Mẹ của em ở trường là cô giáo mến thương...”.

Vâng! Đúng vậy em sẽ không bao giờ quên cô - người mẹ đã đưa em đón những tia nắng đầu tiên của cuộc đời.

TẢ ANH CHỊ EM

Bài làm 1

Bố mẹ em có hai người con : chị Thuần và em. Em tên là Hậu. Tên hai chị em đều do bà ngoại đặt cho.

Chị Thuần hơn em 9 tuổi, khi em lên lớp 5, chị đã là sinh viên năm thứ hai Đại học Y khoa Hà Nội. Chị rất xinh đẹp , có nước da trắng hồng như làn da mẹ. Chị để mái tóc dài, óng mượt, phong cách trang trọng thướt tha. Hàm răng của em không đều và trắng đẹp như hàm răng chị Thuần. Nhưng cả hai chị em đều có má lúm đồng tiền.

Chị gái của em có đôi bàn tay búp măng xinh xắn. Chị siêng năng từ nhỏ, học được ở bà và mẹ bao điều tốt đẹp: dịu dàng, chu đáo, ngăn nắp, khéo léo, ...Bà nói: “ Đang ốm mà cháu Thuần sắc thuốc cho bà, bà chỉ uống một tháng là khỏi bệnh ngay...” Chị biết nấu nhiều món ăn ngon, có tài cắm hoa và thích trang trí.

Chị sống sạch sẽ và nề nếp. Em noi gương chị, cố bắt chước học theo, làm theo. Chữ chị viết rất đẹp, học giỏi các môn tự nhiên và tiếng Pháp. Chị là học sinh giỏi Trường Trung học Phổ Thông Hoàng Văn Thụ , được tuyển thẳng vào đại học. Hai năm liền, chị được học bổng toàn phần. Hè nào về nhà, chị cũng dành dụm ít tiền mua quà biếu bà, tặng bố mẹ và cho em gái. Người nào cũng vui khi nhận được quà của chị.

Mẹ không cho em nằm ngủ với bà. Mẹ bảo : “ Cái Hậu đoảng lắm! Cứ vừa nằm vừa giãy thì bà ngủ sao được!”. Chị Thuần vinh dự được nằm ngủ với bà. Chị hay nấu nước lá thơm gội đầu cho bà, cho mẹ và em gái.

Chị thích mặc quần bò, vận áo màu trang nhã. Áo quần cũ nhưng trông chị toát lên một vẻ đẹp bình dị, kín đáo, khiêm nhường.

Bà con, anh em nội ngoại, bạn học cũ và mới ai cũng quý mến chị. Bà thường

nhắc em: “ cháu cô lên, học giỏi như chị Thuần...”. Mỗi lần được giấy khen học sinh xuất sắc đem về, bố mẹ lại cười và nói: “ Con gái út ít của bố mẹ học giỏi gần bằng chị Thuần rồi đấy, cố lên con ơi!...”

Chị Thuần của em giỏi lắm! Em rất yêu và tự hào về người chị gái thân thương của mình.

Bài làm 2

"Con còn bé bé, nó đậu cành tre...". Đó là tiếng hát ngọt ngào của bé Bông - em gái em. Năm nay bé vừa tròn hai tuổi, cái tuổi mà người ta thường gọi là "tuổi tập đi, tập nói". Bé Bông có dáng người tròn tròn, bụ bẫm như con lật đật, trông rất dễ thương. Mái tóc bé xoăn xoăn như một cô búp bê, dài đến ngang vai được tết thành hai bím nhỏ rất đáng yêu. Bé có gương mặt bầu bĩnh với làn da trắng hồng, mịn màng như lúc nào cũng được thoa một lớp phấn mỏng. Nhìn bé, ai cũng muốn cắn, véo cái đôi má phúng phính của bé cho 'bõ ghét' mới thôi. Cái mũi bé cao cao, hơi hênh hếch một chút trông thật là hóm hỉnh, ngộ nghĩnh. Đôi môi chúm chím, đỏ hồng như được thoa son. Đặc biệt, bé có đôi mắt trong veo, to tròn và đen láy như hai hột nhãn, lại long lanh và sáng như hai viên ngọc nước, lộ rõ vẻ thông minh hiếm có. Hai hàng lông mi dài uốn cong một cách tự nhiên làm cho đôi mắt vốn đã đẹp ấy lại càng thêm phần thướt tha, duyên dáng hơn. Mỗi khi bé cười, để lộ hai hàm răng sữa trắng muốt như tuyết và đều tăm tắp như những hạt ngô vì ngay từ nhỏ, bé đã có thói quen vệ sinh răng miệng sạch sẽ mà !

Nhưng nhìn bé tập đi mới thật là thích. Bàn tay bé nhỏ xíu với các ngón tay búp nụ nắm chặt lấy tay em, bước chập chững vài bước đã vội buông ra khiến bé chập choạng, lảo đảo như người say rượu rồi té phịch xuống đất. Thấy thế, mọi người bật cười. Bé cũng như biết ngượng chột cúi mặt xuống rồi tiếp tục đứng lên và đi tueeps như chưa có chuyện gì xảy ra.

Bé Bông rất hay hát và cũng rất thích hát, nên em thường dạy bé hát hoặc bật băng đĩa nhạc lên để bé tập hát. Bé chỉ cần nghe hát ba, bốn lần là nhớ được ngay. Ngoài hát ra, bé còn rất thích chơi các loại đồ chơi xếp hình. Lúc chơi, bé rất chăm chú, say sưa. Loáng một cái, bé đã xếp được rất nhiều hình thù lạ và độc đáo như : ngôi nhà, ô tô bay, cối xay gió,... khiến cả nhà ai cũng phải ngạc nhiên. Nhìn cái miệng duyên dáng hát ca, đôi tay sáng tạo khéo léo "làm việc không ngừng nghỉ", em thấy yêu bé vô cùng.

Gia đình nào có trẻ em là gia đình đó có niềm vui, có hạnh phúc. Gia đình em cũng vậy. Vắng bé một buổi là em thấy nhà vắng hẳn đi, không còn những tiếng cười

thoải mái nữa. Sau này, em sẽ dạy bé học và chỉ bảo cho bé những điều hay lẽ phải em được học ở trường.

Bài làm 3

Trong gia đình em có một nàng công chúa nhỏ đáng yêu là bé Kẹo. Em đã được 24 tháng tuổi.

Kẹo thật bụ bẫm nên trông bé như một chú gấu bông xinh xắn, dễ thương. Tóc em là tóc tơ, lưa thưa như những ngọn cỏ non mới mọc bay trong gió. Khuôn mặt Kẹo tròn trịa, bầu bĩnh trông thật đáng yêu. Em có làn da mịn màng, hồng hào như một thiên thần nhỏ dễ thương. Cặp mắt tròn xoe, đen láy dưới hàng lông mi cong và dài của Kẹo ánh lên vẻ thông minh, nhanh nhẹn. Nó khắc sâu vào tâm trí em dễ dàng như sự hồn nhiên, trong sáng của trẻ thơ. Cái mũi của nàng công chúa Kẹo hơi tẹt trông yêu ời là yêu! Em có má bầu lúm đồng tiền hồng hồng phính ra hai bên như hai quả cà chua khiến ai đi qua cũng chỉ muốn bẹo mấy cái. Trên đôi môi đỏ thắm, chúm chím của Kẹo hay rạng ngời nụ cười tươi tắn y như nụ hoa xinh vừa hé mở. Và mỗi khi nụ hoa ấy bung nở thì để lộ năm cái răng trắng nõn của bé. Em có đôi bàn tay mũm mĩm hình búp măng cứ nắm chặt vào nhau, ngọc ngậy như những con sâu đo. Trên đôi bàn tay trắng trẻo ấy được mẹ đeo cho chiếc lắc vòng bạc óng ánh rất đẹp. Móng tay, móng chân bé như những nụ hồng chúm chím. Ở nhà, miệng em bì bô suốt ngày không lúc nào nghỉ.

Nàng công chúa nhỏ đáng yêu của em không những dễ thương mà còn rất ngộ nghĩnh. Mỗi lần không vừa ý điều gì hay bị trêu là Kẹo lại giả vờ khóc, úp mặt xuống gối rồi đợi mọi người đi lại ngẩng đầu lên, nom thật buồn cười! Mỗi khi tập đi, mẹ và bà phải đỡ bên cạnh nếu không bé sẽ ngã. Kẹo đi lẫm chẫm, vài bước rồi lại đòi bò.

Đặc biệt, mỗi lần ăn em lại tự xúc cháo bằng thìa nhưng đang ăn thì cô bé tinh nghịch này lại vứt thìa và bò đi chơi chỗ khác. Bé mỗi lần ăn lại nhai chóp chép trông thật ngộ! Những lúc như vậy Kẹo lại dang rộng hai chân ra ôm chôn cái mâm.

Em thường hay cho bé tập vẽ nhưng mỗi khi vẽ cô bé nghịch ngợm này lại vẽ ra những nét nguệch ngoạc trông rất buồn cười. Những lúc như vậy, Kẹo ngỡ em chê xấu nên lại lăn ra ăn vạ đòi mẹ. Lúc ấy, mắt em húp lại thật đáng yêu! bé rất thích xem phim hoạt hình. Mỗi lần được xem lại reo hò sung sướng.

Em rất yêu quý Kẹo – cô công chúa nhỏ đáng yêu luôn mang lại niềm vui cho ngôi nhà của em.

Bài làm 4

Gia đình em có bốn thành viên, ba, mẹ, em và anh trai. Em là con út trong gia đình nên được mọi người hết mực cưng chiều, yêu thương, đặc biệt là anh trai em, người anh mà em hết mực yêu quý, người anh luôn đem lại cho em cảm giác an toàn, luôn bảo vệ em.

Anh em hơn em 4 tuổi, mọi người ai cũng khen ngợi anh em vì rất ra dáng làm anh. Ngày em mới sinh, anh trai mới có bốn tuổi thôi nhưng đã biết phụ mẹ trông em. Em cũng thừa nhận mình là một cô bé khá bướng bỉnh nên anh phải nhường nhịn em rất nhiều. Dáng người anh cao ráo, da hơi ngăm đen vì anh cũng mê chơi lăm, hay nô nghịch nữa.

Anh có đôi mắt đen nháy, mái tóc mượt và quá dài nên anh phải cắt tóc rất thường xuyên. Anh trai em học rất giỏi, các thầy cô giáo đều khen ngợi anh rất thông minh, tiếp thu bài nhanh lại hay hăng hái tham gia phát biểu ý kiến. Anh trai em không chỉ học giỏi, anh còn rất chăm học và là một lớp trưởng gương mẫu. Việc đoàn thể trong lớp anh tham gia rất nhiệt tình nên rất được các thầy cô và bạn bè yêu quý.

Anh trai em rất thương em. Anh nhường nhịn, để phần cho em từng ly kem flan, từng củ khoai lang luộc. Sách vở, bút mực học tập, anh đều mua loại tốt cho em. Anh chăm lo cho em từng cây bút chì, từng lọ keo dán thủ công. Anh chiều em trong mọi việc nhưng lại rất nghiêm khắc trong việc học hành của em. Đi đâu với anh em cũng thấy rất yên tâm. Có một lần, em bị các anh chị lớp trên bắt nạt, anh em đến rất kịp thời, bảo vệ em gái. Anh không đánh hay chửi nhau với họ, chỉ nói khuyên nhủ họ, anh rất đồng cảm: “Em gái tao, tao không cho phép ai bắt nạt hết” khiến em thấy cảm động vô cùng.

Em rất tự hào vì có một người anh như vậy. Có anh, tôi dường như mạnh mẽ hơn không thấy sợ sệt bất cứ chuyện gì vì luôn có anh chở che, bảo vệ. Anh là một người anh trai thực thụ, em yêu thương anh rất nhiều, em mong những điều tốt đẹp sẽ đến với anh.

TẢ BẠN THÂN

Bài làm 1

Ngày đầu tiên đến trường chắc ai cũng trong tâm trạng lo sợ, bẽn lẽn không dám nói chuyện với thầy cô, bạn bè của mình đúng không nào? Em cũng vậy đó. Khi ấy em rất nhút nhát, sợ sệt với những cảnh vật mới và cả thầy cô mới nữa. Và một người bạn đã giúp em hòa đồng tự tin hơn là Phương Trúc. Một người bạn thân ở lớp mà em quý mến nhất.

Em và Trúc chơi thân với nhau từ lớp Một đến giờ. Hai đứa bằng tuổi nhau nhưng Trúc cao hơn em một cái đầu và tính tình lại chừng chạc, điềm đạm như người lớn đấy. Bạn không đẹp nhưng với khuôn mặt hiền lành dễ thương nên được rất nhiều bạn quý mến. Làn da ngăm ngăm màu bánh mật khỏe khoắn nhưng rất mịn màng bạn tự hào vì đó là sở hữu một làn da giống ba. Khuôn mặt dễ nhìn, tô điểm cho khuôn mặt ấy là mái tóc đen huyền trông khá mượt mà, lúc nào cũng được bạn cột rất gọn gàng. Thỉnh thoảng, Trúc còn thất bính hai bên trông thật dễ thương làm sao. Vàng trán cao và rộng hơi nhô nhô về phía trước cho thấy bạn là một người thông minh và nhanh nhẹn. Nhưng em nghĩ bạn học giỏi là do bạn ham học hỏi, tìm tòi chứ không phải nhờ vàng trán cao. Trúc luôn thu hút mọi người vì đôi mắt như biết cười, biết nói. Mỗi khi nói chuyện cùng bạn, em mới thấy đôi mắt ấy đẹp biết nhường nào. Đã vậy, khi nhìn ai, Trúc cũng nhìn thẳng cho thấy bạn là một người trung thực, can đảm không sợ gì cả. Chiếc mũi củ tỏi, dù nó không đẹp lắm nhưng em lại thấy nó rất hợp với khuôn mặt tròn trịa của bạn. Sở hữu một hàm răng trắng đều như hạt bắp, bạn trông thật “ăn ảnh” trong các bức hình chụp em cùng với bạn.

Bạn là tấm gương để em noi theo. Ở lớp, Trúc là tổ trưởng nên bạn vừa học giỏi vừa tích cực tham gia các hoạt động học tập, văn nghệ do lớp, trường tổ chức. Mỗi ngày đi học, quần áo của bạn đều thơm tạt, gọn gàng chứ không luộm thuộm như các bạn khác do bạn đã chuẩn bị trước từ tối. Tác phong của bạn luôn được cô tuyên dương trước lớp trong các buổi sinh hoạt cuối tuần, thế còn học tập thì sao nhỉ? Thật ra, bạn rất chăm học và chữ viết của bạn cũng đẹp nữa. Trong lớp, mỗi khi cô cho bài tập toán nâng cao, bạn đều kiên trì suy nghĩ để tìm ra hướng giải chứ không bỏ cuộc như chúng em. Còn khi không hiểu bài, bạn liền tự tin nhờ cô hướng dẫn để rút kinh nghiệm cho các bài tập khác. Bạn còn được bạn bè đặc biệt danh là cây văn vì bạn viết văn rất hay, mạch lạc. Ở lớp, bạn vừa chăm học vừa lễ phép với thầy cô, hòa đồng cùng bạn bè còn ở nhà thì bạn cũng rất ngoan ngoãn, siêng năng làm việc. Có dịp đến nhà bạn chơi, em vô cùng bất ngờ khi thấy bạn đang cắm cúi nấu ăn, tưới cây... giúp bố mẹ. Bạn chia thời gian làm bài, làm việc rất hợp lý nên dù bạn làm bài nhưng bạn vẫn còn thời gian giúp bố mẹ, chơi đùa giải trí.

Bạn Trúc là bạn thân nhất của em suốt thời Tiểu học. Mỗi khi buồn hay vui, chúng

em đều trò chuyện chia sẻ với nhau rất vui vẻ. Đối với em, bạn luôn là một tấm gương sáng để em học tập theo . Còn vài tháng nữa là chúng em xa trường . Có thể chúng sẽ không gặp lại nhau nữa nhưng các kỉ niệm về bạn , em sẽ không bao giờ quên.

Bài làm 2

Nếu ai hỏi tôi rằng người bạn thân nhất của bạn là ai? Tôi sẽ không ngần ngại mà trả lời rằng đó chính là Lan - Cô bạn lớp trưởng lớp tôi.

Lan năm nay 11 tuổi, bằng tuổi tôi. Bạn có dáng người cân đối, khỏe mạnh cùng với cách ăn mặc trang nhã, gọn gàng cộng với tác phong nhanh nhẹn, hoạt bát nên trông bạn thật xứng đáng là con chim đầu đàn của lớp.

Lan thật xinh đẹp, luôn nổi bật trong đám bạn gái lớp tôi bởi bạn có khuôn mặt trái xoan, nước da trắng hồng cùng với mái tóc dài đen nhánh. Đôi mắt tròn, đen lộ rõ vẻ thông minh. Cái mũi dọc dừa xinh xắn càng làm cho khuôn mặt của bạn thêm thanh tú. Mỗi lúc vui đùa hay nói chuyện Lan luôn nở ra nụ cười rất tươi, để lộ hai hàm răng trắng đều như hạt bắp. Ai gặp Lan cũng phải trầm trồ khen ngợi vì vẻ đẹp dịu dàng, ít ai có được.

Còn tính tình của Lan thì khỏi phải nói. Tuy bằng tuổi tôi nhưng bạn chín chắn hơn tôi rất nhiều. Lan sống chan hòa, cởi mở với bạn bè. Về học tập Lan luôn đứng đầu lớp, không những thế bạn còn luôn đi đầu trong các hoạt động của lớp cũng như của trường. Con người bạn thật mẫu mực. Vừa xinh đẹp lại giỏi giang nhưng bạn không hề kiêu căng mà sống hết mình về tập thể. Ở lớp, có việc gì khúc mắc, bạn bình tĩnh khéo léo giải quyết. Đối với những bạn học yếu bạn tận tâm giúp đỡ, chỉ bảo đến nơi, đến chốn. Nhờ có bạn mà lớp tôi luôn luôn đi đầu trong các hoạt động của liên đội. Vì thế trong trường thầy cô nào cũng yêu quý Lan.

Ở lớp Lan như vậy đấy còn về nhà Lan lại càng tuyệt vời hơn. Ngoài giờ học, Lan còn rất chăm chỉ làm việc nhà. Đối với ông bà cha mẹ Lan còn là một đứa cháu hiếu thảo, một người con ngoan ngoãn. Đối với mọi người xung quanh Lan luôn kính trọng, lễ phép. Vì thế mọi người đã đặt cho Lan một cái tên thật thân mật: "Cô Tấm chăm làm". Tình bạn giữa tôi và Lan ngày càng thân thiết. Tôi và Lan cùng vui chơi, truy bài, học nhóm. Nhiều lần tôi chưa hiểu bài Lan đến tận nhà giảng bài cho tôi. Tôi thật ngưỡng mộ bạn. Không chỉ với tôi mà tất cả các bạn trong lớp, trong trường đều ngưỡng mộ bạn.

Chơi với Lan tôi thấy rất thỏa mái. Tôi thật tự hào khi có một người bạn như vậy. Tôi mong ước sẽ được học cùng bạn để học tập những phẩm chất tốt của Lan.

TẢ HOẠT ĐỘNG

Bài làm 1: Tả người thợ xây đang xây nhà.

Ở xóm em có rất nhiều người làm xây dựng nhưng em rất thích anh Tạo ở cạnh nhà em. Anh ấy là công nhân ở một công trường xây dựng. Vào một buổi sáng chủ nhật, em theo bố đến công trường. Em được ngắm anh tạo đang xây một bức tường.

Lúc bấy giờ, mặt trời đã nhô lên cao. Anh đứng trên giàn giáo. Cái bóng to lớn của anh Tạo đổ dài trên nền đất. Chỗ đó là công trường đang thi công xây dựng một ngôi nhà hai tầng. Góc này mấy người đang đánh vữa, góc kia mấy người đang chở xe gạch tiếp tế cho tổ xây trong đó có anh Tạo.

Anh Tạo có vóc người anh to lớn, khỏe mạnh, nước da đen sạm vì nắng. Khuôn mặt vuông chữ điền. Trên khuôn mặt vuông vức, dưới hàng mi đen và rậm kia là nụ cười đôn hậu luôn nở trên môi. Anh đội mũ cối và mặc bộ quần áo “bảo hộ” màu tím than mới được phát, tay đi găng bằng vải bạt dày. Anh đang đứng vững chãi trước một bức tường dài xây dở dang, cao ngang thắt lưng. Dưới đất, bên phải anh là xô vữa, bên trái là đồng gạch. Gió hè mát rượi làm căng phồng cái áo bảo hộ của anh.

Thoạt tiên, anh dùng dao xây một ít vữa phủ đều lên hàng gạch trên cùng của bức tường. Sau đó, anh lấy tay trái nhặt một viên gạch đặt ngay ngắn lên chỗ vừa mới rải. Rồi một tay anh giữ viên gạch, tay kia dùng dao xây gõ nhẹ vào nó. Cuối cùng, anh đưa dao gạt những chỗ vữa thừa nhô ra ở các viên gạch. Ngoảnh đi ngoảnh lại anh đã xây hết một hàng gạch. Chuyển sang hàng khác, anh đặt viên gạch đầu tiên so le với viên hàng dưới. Anh chêm một viên gạch ngang thành hai mảnh nhỏ, úm một mảnh để chêm vừa kín chỗ so le ở hàng đầu. Đôi tay anh liên tục hoạt động một cách nhẹ nhàng, thoải mái. Thỉnh thoảng anh rút trong túi ra chiếc dây dọi để kiểm tra độ thẳng của bức tường đang xây. Tay cầm đầu dây ngang tầm mắt, anh nheo mắt nhìn và mỉm cười hài lòng với kết quả của việc mình làm. Mặt trời càng lên cao, bức tường trước mặt anh lại càng cao thêm. Ánh nắng chiếu lung linh những giọt mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt lưỡi cày xương xương của anh. Tiếng cười đùa rôm rả của anh làm vui đi nỗi vất vả trong công việc.

Thấy em đang ngược nhìn bức tường dài mà anh xây cứ cao dần thêm mãi và nhìn anh với vẻ đầy thán phục, anh đang huýt sáo bỗng ngừng lại nở nụ cười tươi, nói:

- Em có thấy mê cái nghề thợ xây của anh không?

Nhìn anh Tạo làm việc, em thầm cảm ơn những người lao động giản dị như anh. Nhờ có bàn tay của anh mà quê hương em có những ngôi nhà cao tầng mới. Không biết tình yêu nghề thợ xây của anh Tạo đã truyền sang cho em từ lúc nào. Lớn lên, em sẽ làm thợ xây.

Bài làm 2: Tả chú cảnh sát đang điều hành giao thông.

"Tuýt... tuýt...uýt...". Tiếng còi quen thuộc của chú Quỳnh lại vang lên giữa con đường tấp nập xe cộ.

Chú Quỳnh là một cảnh sát giao thông. Năm nay chú 38 tuổi. Vóc người chú to lớn, vạm vỡ; bắp tay, bắp chân rắn chắc như cột đình. Chú có khuôn mặt chữ điền với làn da nâu bóng bánh mật. Mái tóc chú đen nhánh, lúc nào cũng được cắt tỉa gọn gàng. Chú có đôi mắt to và thông minh ẩn dưới cặp lông mày rậm rạp. Mỗi khi làm việc, chú mặc bộ quần áo công an giao thông màu vàng và đội mũ bảo hiểm, lưng quần chú đeo túi da nhỏ, nom mới oách làm sao! Chú Quỳnh là một người vui tính hay cười nhưng khi làm việc chú rất nghiêm túc. Có lần, một chiếc xe máy phóng vèo vèo chở ba anh thanh niên phóng rất ẩu đi ngang qua. Chú liền tuýt còi chặn lại và đến bên xe ba cậu. Cả ba cậu cúi gằm mặt nhận lỗi, chú Quỳnh nhẹ nhàng khuyên bảo ba người khi tham gia giao thông phải chấp hành đúng pháp luật và giữ sổ ghi biên bản. Sau đó, chú lại tiếp tục công việc của mình. Trên con đường nắng chiếu rực rỡ, xe cộ đi lại trật tự nên chú rất hài lòng. Bỗng thấy một người đi xe máy không đội mũ bảo hiểm, chú liền huýt còi và chặn chiếc xe. Chiếc xe vẫn cứ ngang nhiên đi thẳng. Chú phải gọi cả mấy chú cảnh sát ở gần đây bắt chiếc xe lại. Chàng trai điều khiển xe tỏ ra rất hối hận, liền nộp phạt và xin lỗi chú. Vẫn nụ cười tươi phô hàm răng trắng bóng, chú nhắc nhở chàng trai phải đội mũ bảo hiểm để bảo vệ chính mình. Mọi người trong phố đều rất quý chú vì chú xử phạt công minh và công bằng với mọi người.

Em rất quý chú Quỳnh. Em mong khi lớn lên sẽ được làm một cảnh sát giao thông như chú, góp phần xây dựng một cuộc sống không có tai nạn giao thông và luôn yên bình cho đất nước.

Bài làm 3: Tả bác nông dân đang cày ruộng.

Bác Tài là một nông dân cần cù, chất phác. Em được biết đến bác là nhờ một lần về thăm quê ngoại.

Hôm ấy, trên đường về quê em phải qua một cánh đồng rộng mênh mông. Ngồi trên xe mà lòng em cứ nao nao mong chóng về gặp ngoại. Nhưng oái ăm thay, giữa đường xe bị hỏng nên em phải đi bộ qua con đường khá dài. Người cũng mệt, hai mẹ con nghỉ lại quán nước bên đường. Cũng chính trên con đường này em được làm quen với bác Tài khi bác đang cày ruộng.

Bác Tài chừng ngoài bốn mươi tuổi. Dáng người bác cao lớn, vạm vỡ. Trên khuôn mặt chữ điền là đôi mắt to và sáng. Da bác sạm nắng, tay chân chắc nịch. Bác say sưa cày ruộng trong chiếc áo đen đã bạc màu, ướt đầm mồ hôi. Chiếc quần vải màu xanh dày dặn

được xắn cao để lộ màu da chân đỏ au, vòng lên những bắp thịt cuộn cuộn, rắn chắc. Đôi tay cứng cáp điều khiển cái cày khéo léo. Một tay bác cầm chuôi cày, còn tay kia thì cầm cái roi dài để phết vào mông trâu khi nào trâu lười biếng. Theo lưỡi cày, đất được lật lên ngọt xớt, phơi mình trên thửa ruộng chạy dài, thẳng tắp. Thỉnh thoảng bác lại quát nhẹ vào lưng trâu, miệng quát to: "Ngọ! Ngọ!". Hai con trâu đi chậm rãi dần vì phải kéo cả lưỡi cày, lật bao nhiêu lớp bùn đất. Trong ruộng có nước, khi lưỡi cày đi qua, nó để lại trong nước những hình xoắn tròn to, rồi nhỏ dần nhỏ dần. Khi cày đã thấm mệt, bác dừng lại nghỉ ngơi. Bác ngồi dưới một gốc cây to rồi lấy trong túi ra một gói thuốc rê đã được vê thành từng điều rồi châm lửa hút. Lúc này, các động tác của bác chậm rãi. Hai con trâu khoan thai, vẩy đuôi găm cỏ. Mặt trời giờ đã lên cao, ánh nắng rải chan hoà khắp thửa ruộng. Mặt bác nhễ nhãi mồ hôi, nhưng bác vẫn cùng con trâu tiếp tục cày xong thửa ruộng. Trâu sau một lát nghỉ ngơi, lại ngoan ngoãn bị bõm kéo cày theo sự điều khiển của bác. Em thấy thương và cảm phục bác làm sao. Nhìn những hàng đất cày thành luống trông rất đẹp dưới nắng trưa, em lại nhớ đến câu tục ngữ: "Ăn một bát cơm, nhớ người cày ruộng".

Em và mẹ lên đường về quê, mỗi lúc một xa, bóng bác nông dân khuất dần. Để làm ra hạt gạo, người nông dân phải đổ biết bao mồ hôi, công sức. Em thầm cảm ơn các bác nông dân, những người đã cho ta bát cơm trắng, dẻo thơm trong sự nhọc nhằn vất vả của mình.

Bài làm 4: Tả mẹ đang nấu ăn.

Nếu hỏi rằng em yêu ai nhất thì em sẽ trả lời là "mẹ". Mẹ là người nuôi nấng em đến bây giờ, mẹ dạy cho em cách ăn, cách mặc, cách chào hỏi lễ phép. Hôm nay là ngày chủ nhật, gia đình em lại được thưởng thức tài nấu bếp của mẹ. Một bữa ăn thật ngon sắp bắt đầu đây. Để chuẩn bị bữa tối nhanh hơn, em cũng giúp mẹ vài việc vặt.

Mẹ em năm nay đã bốn mươi tuổi, nhưng trông mẹ còn trẻ lắm. Mẹ không cao lắm nhưng hợp với dáng người cân đối của mẹ. Mẹ thường vận những bộ quần áo hợp thời trang và lịch sự khi đi làm. Ở nhà, mẹ mặc những bộ đồ thun thoải mái để dễ làm việc nhà. Tuy vậy, khi đi làm và ở nhà mẹ đều chọn những chiếc áo màu nóng tôn lên làn da trắng hồng, nõn nà. Hôm nay, sau khi đi chợ về. Khuôn mặt trái xoan của mẹ lấm tấm những giọt mồ hôi trông thật đẹp. Nó càng rực rỡ hơn nhờ đôi mắt đen hai mí chớp chớp của mẹ. Đôi mắt ấy không còn đẹp như trước nữa, nó đã xuất hiện những vết chân chim và vết quầng thâm đen. Nhưng đôi mắt ấy vẫn biết khóc, biết cười, biết yêu thương và dạy bảo con cái, đôi mắt ấy vẫn toát lên nghị lực, mạnh mẽ vì chồng vì con, vì gia đình của mẹ. Tuy khá mệt nhưng mẹ vẫn tươi cười với chúng em bằng đôi môi đỏ hồng ấm áp. Đôi môi ấy dạy em cái tốt, cái xấu, đôi môi ấy đã đưa em vào giấc ngủ bằng những câu chuyện cổ tích thần kỳ hay bài hát ru ấm áp, hiền dịu. Mẹ xách giỏ vào nhà, chia thức ăn vào từng rổ rồi rửa sạch sẽ.

Mẹ nhờ em vo gạo thật kỹ rồi đặt vào nồi cắm điện. Trong khi đó, mẹ cẩn thận cắt từng lát thịt. Rồi mẹ rửa rau, em phụ mẹ lật rau, lật lá úa, cọng sâu. Từng cọng râu được bàn tay gầy gầy, xương xương của mẹ lật một cách nhanh, khéo. Bàn tay ấy đã làm biết bao công việc khó khăn cực nhọc. Bây giờ, cơm cũng đã chín, mẹ dùng đũa khuấy lên cho tơi, dễ ăn. Khuôn mặt của mẹ lúc này đỏ bừng vì nóng. Tuy vậy, nó vẫn xuất hiện nụ cười thật tươi. Mẹ bắc bếp lên chiên thịt, xào rau, nấu canh. Mẹ nấu thế nào mà mùi thơm lan khắp mọi nơi. Bữa tối cũng đã xong. Em phụ mẹ lấy bát, đũa ra bàn. Một bữa ăn tối ngon miệng bắt đầu. Cả nhà quây quần bên nhau thật ấm cúng. Ai cũng khen thức ăn ngon không chê vào đâu được. Lúc này, em chợt nhìn thấy một nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt lấm tấm mồ hôi của mẹ, một nụ cười mới đẹp làm sao.

Tấm lòng yêu thương chồng con của mẹ thật bao la, bây giờ em mới hiểu phần nào tấm lòng bao la ấy. Em sẽ cố gắng học giỏi, vâng lời thầy cô, ba mẹ để đền đáp công ơn nuôi dưỡng của mẹ. Ôi! Người mẹ hiền yêu dấu của em.

Bài làm 5: Tả bố đang đọc báo.

Em thích ngắm nhìn mọi người trong nhà lúc đang làm việc ,như mẹ nấu cơm,em gái tập viết và đặc biệt thích quan sát bố khi đọc báo.

Bố đi làm cả ngày ,chỉ có thời gian rảnh rỗi vào buổi tối nên sáng nào trước khi đi làm bố cũng mua báo để ở nhà .Tối tối ,sau bữa cơm,bố ngồi đọc báo.Bố coi đọc báo cũng như một công việc,cần tập trung và nghiêm túc.Vì vậy,khi đọc bố rất cần yên tĩnh .Bố ngồi bên chiếc bàn cạnh cửa sổ,ở đó thoáng mát và tĩnh lặng.Mỗi tối ,bố dành cả tiếng đồng hồ để xem tin tức.Những tờ báo hay được bố em quan tâm là tờ báo Lao động,An ninh,Tuổi trẻvà không thể thiếu tờ báo thể thao.Trước lúc đọc báo ,bố lấy từ trong ngăn bàn cái kính trắng, mắt không được tốt khiến bố cần có sự trợ giúp.Lần lượt ,bố đọc từng tờ một.Tờ báo nào bố cũng mở nhanh tất cả các trang xem có tin tức gì nóng hổi,rồi lại lần lượt xem kĩ từ đầu .Bố rất quan tâm đến những sự kiện nổi bật diễn ra trong ngày nên mục đó được bố rất chú ý .Nhìn dáng bố ngồi ngay ngắn , gương mặt nghiêm túc y như khi làm việc vậy.Đôi mắt bố dõi chăm chú từng dòng,từng dòng một.Đôi lông mày rậm của bố thỉnh thoảng nín lại .Những nếp nhăn trên trán lúc co lại lúc giãn ra như suy tư,băn khoăn điều gì .Có lẽ mẩu tin nào đó khiến bố bứt rứt nên bố đưa tay lên vò vò mái tóc khiến nó rối tung.Những lúc đọc được tin gì tâm đắc,khuôn mặt bố giãn ra dễ chịu ,một nụ cười nở khê trên môi .Những mẩu chuyện cười làm cho bố thư giãn hơn ,thi thoảng tự nhiên bố nói to lên"hay",khiến cả nhà bùm miệng cười .Tờ báo không thể bỏ qua của bố là tờ Thể thao.Mặc dù đã theo dõi tin trên ti vi nhưng bố muốn xem họ bình luận ,nhận xét thế nào về các trận đấu ,về các cầu thủ....Vì thế,đây là giờ phút bố say sưa nhất.Bàn tay bố đặt lên bàn ,mấy ngón tay gõ gõ

nhẹ,cái đầu gật gù về tâm đắc lắm .Mẹ bảo em mang nước cho bố.Em bung lên để bên cạnh nhưng bố vẫn không để ý,cứ mãi miết đọc...

Một giờ trôi qua với biết bao cảm xúc .Sau khi "giải quyết"xong các tờ báo,bố thở một hơi nhẹ nhõm.Bố gấp lại các tờ báo một cách gọn gàng rồi đặt lên cái kệ gần đó ,xếp theo vị trí đã định.Bố đứng dậy ,bỏ đôi kính trên mắt xuống và vận mình mấy cái...Bố ra ngoài nói chuyện với mọi người.Nếu có tin tức gì hay bố kể lại cho cả nhà nghe,bàn tán sôi nổi.Nhiều khi không biết bố đang nói về vấn đề gì nhưng nhìn bố hào hứng thì ai nấy đều lắng nghe.

Em thích nhất là được nhìn bố ngồi đọc báo mỗi tối .Có lẽ bởi vì cách đọc bá đặc biệt nhưng như vậy mới là bố của riêng em.

Bài làm 6: Tả cô giáo đang giảng bài.

Mới đây, đã qua một năm, em đã lên lớp 5, là một học sinh cuối cấp bậc tiểu học, và cũng qua năm học lớp 5 này, em phải xa xa mái trường thân quen. Mái trường ghi dấu một thời thơ ấu với bao kỉ niệm vui buồn của tuổi học trò. Ở mái trường này, em được các thầy cô dạy dỗ, dạy những điều hay lẽ phải. Nhưng em không bao giờ quên hình ảnh cô Vân. Trong em vẫn luôn nhớ những lời nói của cô trên bục giảng.

Cô Vân có dáng hơi cao, thon thả. Khuôn mặt trái xoan luôn vui vẻ, tươi tắn. Mái tóc cô đen và mềm mại, không dài lắm, luôn xoã ngang vai. Màu da cô ngăm ngăm đen nhưng vẫn toát lên nét duyên thầm. Điểm ấn tượng nhất của cô là đôi mắt to, tròn, luôn nhìn học sinh chúng em dưới sự trìu mến, chan chứa lòng yêu thương. Em cũng thích những tiết tập đọc được nghe cô Vân đọc bài. Giọng cô truyền cảm, lúc trầm, lúc bổng, lúc ngân nga. Khiến cả lớp yên lặng, lắng nghe. Đọc xong, cô mời vài bạn đọc lại. Chỗ nào sai cô nhẹ nhàng đọc từng chữ và luyện cách phát âm cho chúng em. Cô giảng cặn kẽ từng câu, từng từ. Cô không đứng yên trên bục giảng mà cô đi qua đi lại khoan thai, vừa giảng, vừa hỏi. Tất cả đều toát lên vẻ nhanh nhẹn, hoạt bát. Cô giảng bài ngắn gọn, dễ hiểu. Cứ dứt câu hỏi của cô là chúng em giơ tay phát biểu ý kiến của mình. Bạn trả lời đúng thì cô khen, nếu sai thì cô chỉ lại. Cuối tiết học, cô cho chúng em chép nội dung bài vào vở và ân cần nhắc nhở chúng em về nhà học thuộc bài . Như một thói quen, cô không bao giờ quên lời khuyên bổ ích dành tặng các học trò: " Các em phải cố gắng học hành để mai sau giúp ích cho xã hội, cho cuộc sống."

Cô Vân rất tận tụy vì học sinh. Cô trông rất nghiêm khắc bởi vì nghiêm khắc để dạy cho chúng em thành người tốt. Em rất hãnh diện vì là một trong những học sinh trong lớp 5A. Cho dù, lớn lên em có đi bao xa chẳng nữa, em vẫn nhớ mãi mãi những kỉ niệm giữa em và cô Vân.